

Ik ben Karis. En ik ben Halina.
Maar haal het wel even. Jij hebt namelijk heel goed nieuws, volgens mij.
Ja, lieve luisterhuis. Wij komen terug.
Er komen nieuwe afleveringen van Karisen Halina.
En dat is A. Heel leuk. B. We zijn er elke week.
En C. Op Paulina.
Dat moet met een Groningsaccent.
Ons weet mens niet dat jij Halina bent die Karis nadoet.
Nee, je bent Halina weer. Sorry, pardon.
Dit is zo, meta. Ben ik nou Karis die Halina nadoet van Halina die Karis nadoet?
Maar je kan dus wel naar ons luisteren zonder reclames.
Dat is wel even een belangrijk punt.
Zonder reclames? Hoeg. Leuk.
Gewoon lekker vrijdoor associeren zonder die commerciële boodschappen.
Wil jij ook twee maanden gratis luisteren naar Padimao?
www.karisenhalina.nl
Dus, kom als graad eens beluisteren.
Ja, snel een beetje.
Hai, hai.
De stroom.
Ze schuwen geen enkel taboe.
Ze gaan niets uit de weg.
Hier zijn Cherryba, Karis van Houten en Halina Rijn.
O, hij loopt al.
Ja, daarom.
Ik dacht, we gaan er een beetje lekkere spontaan in.
Maar ik ging dus weer niet.
Nee, dat gaat niet.
Maar laten we eens even beginnen bij het begin.
Wij zijn nu...
Ik zit alweer in een tekening te maken.
Ik kan zo niet niks aan het doen dat ik dat doe.
Ik ga wel even nemen twee even over.
Dames en heren, welkom bij de aflevering 9.
Live.
We zijn live in dezelfde ruimte.
Nee, want je bent hier niet echt.
Dit is een hologram.
Nee, maar ik bedoel, we zijn niet live in de eten, maar we zijn live samen.
Alive.
In dezelfde ruimte.
Ja, en kicking.
En live en kicking.
En we hadden ons natuurlijk allemaal heel erg verheugd op iets.

Maar kun je daar misschien?

Ja, sorry.

Ik had me heel erg voorgenomen.

En ook de mensen thuis beloofd dat ik een googeldruk zou doen.

Iedereen heeft dat dan natuurlijk ook de hele week op vrouw.

Elke dag achter de mensen.

Ja, over nog twee nachtjes slapen, nog één nachtjes slapen.

Nog een half nacht slapen, nog een uurtje slapen.

Nog vier minuten.

Nu, drie, twee, één.

Is dat echt zo hard op m'n rechte oor?

Jesus Christ.

Oké, ik kan meteen nog een beter gehoord.nl.

Maar goed, prima.

Oké, maar goed.

Ik ga je even afhalen, want dit is intens.

Oké.

Nee, maar wij zitten nu ook op een half meter afstand van elkaar, wat sowieso heel onwendig is.

Maar, maak je verhaal.

Dus wij hadden bij ons allemaal de hele Nederland keken naar uit.

Maar, edoch, helaas.

Oké, maar wat precies?

M'n googeldruk.

Ik zou een googeldruk doen.

Ik had een hele leuke hoed.

Jezus Christus, ben je trok of zo?

Nou, ik had een hele leuke hoed.

Oké, nou.

Ik heb er zin in.

Let's go.

Ik had een hele leuke hoed.

Kan iemand dit haar zachter doen?

Kan iemand haar zachter doen?

Hele leuke hoed.

Ik had een hoeddruk.

Jezus, nu hoor ik mezelf ook heel hard.

Een hoeddruk met een hoed.

Ja, en die kon ik dan laten bewegen.

En dan zou jij zeggen van, wow, kar.

Dat je dat ook nog voor me in petten had.

Ja, al de jaren.

Ja, ik denk wel dat je ermee altijd geamuseerd.

Maar wat is er precies gebeurd?

Dat die hoeddruk zich nu helemaal vergeten.

A.

Dat is gewoon niet opgeslagen.

En ook niet available op dit moment voor mij.

Die informatie.

Dus het gaat helaas niet door, jongens.

Sorry.

Ik denk dat ik volgende week, ik ga het nog een keer proberen.

Ja, toch wel.

Ja, en dan neem ik misschien mijn kaarten ook wel mee, mijn dek.

Aha.

Oké.

Zo kan ik dan helemaal de hummkrijg.

Wat weet het ook weer?

Wat weet het dan?

Je weet dat toch?

Dat ik de hummkrijg.

Dat is niet wat je nu overpraat.

Ja.

Dan krijg ik de galen maar misje.

Ik weet niet waar je het over hebt, jongen.

De geest.

De geest, dankjewel.

Ja.

Vlotte geest.

Zellig dat je met je kopje thee in schijnt.

Dat is geen echte thee, hoor.

Een prop thee.

Dit is snap thee.

Een props props.

Maar iemand zei net dat dat achter mij...

Wat is dat?

Het huis van wie?

Pepijn Schoneveld, denk ik.

Wie is dat ook weer?

Dat is ook een podcastmaker.

Daar heb ik net een gast optreden in gehad.

Zellig.

Ik hou helemaal uit door de warmheid die van...

Hou het klein.

Hou het dicht bij jezelf.

Hou het klein.

Is dat van de jeugd dan tegenwoordig?

Ja.

Die heeft toch ook Pepijn?
Klopt.
Nou, jij kent twee Pepijnen.
Die heb je door elkaar gehad.
Die heeft volgens mij ook iets te maken met de bedrijven.
Wij verwerken.
Maar goed.
Nou, dat is het verhaal van zeer dan een andere keer.
Een heel mooi verhaal.
Maar ik heb er maar een bruggetje.
Daar ga ik.
Want luister, wij zitten hier bij elkaar.
De enige reden dat we dat hebben gedaan was om die googetrug.
Ja, vanwege die googetrug.
Maar die gaat dus niet door.
Dus de meerwaarde dat we hier samen zitten is...
Zero.
Nul.
Twee.
Ja, ik kun je gewoon iets...
Ja, het is ook helemaal geen verschil eigenlijk.
Of u wel.
Ik weet niet.
Het is wel fijn dat het geen verschil is.
We praten nog steeds door elkaar heen.
Dat betreft dat het ook geen zakken is.
Nee, maar dat is wel beter.
Want dan kan je luuk en luwe lekker door elkaar heen praten.
Thuis gaat het niet.
Want dan zit je met de delay.
Maar wat leuk is, is dat ik hier ben.
Ik ben aangekomen hier voor gisteren ochtends.
Om 6 uur.
Ik heb meegemaakt.
Helemaal dronken weer.
Ja, as usual.
Maar ik ben dus in Amsterdam.
Dat is leuk.
Dus we zitten samen nu.
We gaan kijken wat het oplevert vandaag.
Qua podcast.
Zo heb ik me bedoeld.
Ja, ik ben ook benieuwd wat het geluid technisch gaat doen.
Tot nu toe niet veel groets.

Jij klopt alleen maar te gebaren naar die technische hier.
Dat je wil dat ik uitga.
Zet mij wat zachter dan.
Ja, dat.
Goedzaam.
Ik heb gewoon een hele afstand van deze micro.
Maar ik heb gewoon een heel penitnant stemgeluid.
Dat is wel waar.
Van deze micro.
Welkom bij de podcast 50ers en Techniek.
Oh, kijk eens.
Kijk eens wat hier allemaal klopjes.
Ja, joh.
Kijk dan.
Je hebt jij ook, denk ik.
Ik vind jouw stemgeluid prima de luxe.
Ik ben het theaterdier, hè.
Ik ben gemaakt om karrettem te bespelen.
Ik ben opgeluid.
Het rijdt er gewoon helemaal mee.
Het rijdt mij gewoon weg, joh.
Doe maar.
Kan mij het schelen.
Het is precies goed.
Is er nu een aangenaam volume?
Oké, nou.
Ik heb net weer even over de gachtig fiets.
Ik moet zeggen.
Ik vind Amsterdam fantastisch.
Het zonnetje schijnt.
Het is zo schoon.
Ik was net met onze vriendin Hadewig.
Meneer zei even tegen.
Kijk nou naar die stoep.
Er ligt helemaal geen troep.
Er ligt geen vuil in de spak.
Er ligt geen kakkerlak.
Er ligt geen rat.
Ik kan er niet over uit.
Ik vind het echt een land van melk en honing.
Nogmaals.
Ik snap dat iedereen heel veel moeite heeft met leven überhaupt.
Dat heb ik ook respect voor.
Maar qua omstandigheden is dit wel een veel vrolijker land dan het land waar ik woon.

Dat zou ik even nog één keer zeggen.
Ik heb wel heel vaak gezegd.
Dat ga ik wel.
Ik zeg het nog één keer.
Dus ik vind het leuk om weer thuis te zijn, moet ik zeggen.
Je wordt hier niet gewoon neergeknald de hele tijd.
Ja jeetje, Mina.
Vanochtend stond er weer uit.
Het is toch weer een hele tijd die beschietingen.
Ja, nee.
Dus dat scheelt wel schrokken van borrel, hoor.
Moet ik je zeggen.
Het voelt ook veel veiliger, vind ik.
Maar nogmaals.
Het is maar waarmee je het vergelijkt natuurlijk.
En ik kan niet praten voor anderen.
Maar ik vind het een heel prettige toestand hier.
In het kikkerland.
Maar goed.
Echt het tas nog steeds omhoog trouwens.
Ja.
Nee, ik wil net zeggen.
Maar dat is dus niet meer...
Ik was echt...
We zitten hier allebei met onze jazen.
Maar het valt mee.
We hebben allebei onze jazen uitgedaan.
Om mij duizenden redenen hebben we ons allebei onze jazen uit.
Dat is dan wel weer grappig.
Misschien zijn we toch geëvelueerd.
Misschien wel door de podcast.
Zijn we toch bewustiger geworden.
Maar anyway.
We gaan het deze week hebben.
We gaan het deze week hebben over de volgende thema.
We zijn trouwens ook op zoek naar nieuwe thema's.
Er werd ons één thema aangereikt door iemand die zei,
kunnen jullie niet een aflevering maken over menstruatie.
Ja.
Hoe lang kan je er over traten?
Dat is mijn vraag.
Op zich vind ik het wel een uitdaging.
Ik ook.
Ik weet het ook niet.

Het is niet een onderwerp waarvan ik meteen zou zeggen,
let's go.
Ik kan wel een leuke eerste bloedervaring.
Eerste vloed.
Eerste doorlek.
Eerste.
Dat vind je helemaal heel gehoor.
Frisselijk.
Ja, dat is zo raar aan mijn karakter.
Ik heb daar dus echt...
Ik kan daar niet tegen, maar ik vind...
En maar vieze films maken.
En dan wel.
En dan dit zie ik helemaal niet tegen.
Nee.
Als jij het woord vloed uitspreekt, moet ik al bijna kotzen.
Niet dat het komt niet door jou, maar gewoon in het algemeen.
Nee.
Maar ik vind het theoretisch een heel goed idee.
Om podcast te maken over mensenwijd.
Omdat het nog steeds een mega taboe onderwerp is.
Je ziet het bijna nooit in films.
Gelukkig gaat het al iets beter daarmee.
Maar het is nog steeds een onderwerp waar wij het...
Ja, alsof dat niet zo is, doen we toch altijd.
Van neem maar...
Je mag er niet over praten, tampons zijn niet gratis.
Ik bedoel...
Nee, zeker.
Het is zeker nog een taboe, denk ik.
Nou, daar gaan we dus wel heus wel tijd aan besteden, maar...
Dat doen we nu eigenlijk al.
Ja.
Dat is goed, toch?
Oké, ja.
Ik wil er niet over praten.
Nou, dan gooi je hem erin.
Als je erin hebt.
Ik was later ongesteld.
Ik was vijftien.
Ik was later, hoor.
Ik was bij m'n opanoma bezoek.
Godverd, ben ik bij m'n opanoma.
Dat vind ik super genant.

Om te zeggen...

Toen vertelde ik het aan m'n moeder dat ik dus ongesteld was.

Of iemand vertelde dat, denk ik.

Ik denk niet dat ik het zelf durfde te zeggen.

Toen zei m'n moeder, oh leuk, gaan we nu taartje kopen.

Dat vond ik zo goor.

Oh, ik vind het wel heel lief van je moeder.

Heel lief.

M'n moeder deed op zich niets fout.

Maar ik vond het allemaal zo genant.

En dat dat dan gevierd moest worden met een taartje.

Je vond de combinatie van ongesteld en taartje kon je gewoon niet handelen.

Snap ik.

Nee.

Net als toen ik m'n moeder vertelde dat ik zwanger was.

Dat ik toen dacht, oh, nu heeft m'n moeder dat ik het gedaan heb gehad van.

Wat lief.

Wat grappige, denk ik, connectie.

Maar natuurlijk eigenlijk heel logisch.

Dit is echt het bewijs.

Nu weten ze echt dat ik...

Sex heb gehad.

Ik denk dat moet ik eerlijk zeggen.

Ik als kindeloze vrouw, en hier gaan we.

Maar dat was trouwens een heel goed brugtje.

Dank je.

Ik denk heel vaak, als ik op straat loo,

en ik zie allemaal gezinnen, denk ik,

ze hebben het gedaan, ze hebben het gedaan, denk ik.

Ik denk dat ik inderdaad denk van,

oh, god, al die mensen hebben gewoon met elkaar iets gedaan.

Ja, dat is waar.

Maar de hele tijd.

Ja, terwijl dat natuurlijk, dat is natuurlijk behouden gegeven,

alleen daar denk je gewoon vaak niet aan.

Verassing, we gaan het dus, we hebben namelijk ook niet aan de mens verteld die de hele tijd om deze podcast heen zitten.

We hebben namelijk besloten om het onderwerp, we zou het eerst over geld hebben.

Maar toen zei kar, daar heb ik niks over te zeggen.

Ik kon me gewoon, ik kon me gewoon de amuse mens waarderen daar niet voor inzien.

Nee.

Nou ik dacht personen, ik van, kijk.

Jij wel, weet je wel.

Ja, we gaan het de komende weken misschien nog maar een keer over hebben.

Maar ik dacht, het is misschien...

Nee, maar ik ben het wel heel erg met je eens, natuurlijk.

Ik heb hetzelfde.

Ik denk ook, wat is dat nou voor saai onderwerp?

Economie.

Maar ik dacht van, misschien is het goed om het over te hebben.

Juist omdat wij, zeker als vrouwen daar vaak,

en dan ga ik er iets heel generaliseerd om te zeggen,

maar daar niet per definitie heel veel mee hebben.

Nee.

Wij zijn ook gewoon geconditioneerd om het daar niet over te hebben,

als ik even in afdelingen moet spreken.

Ja, snap ik.

We zijn echt opgevoed met het idee, daar heb je het niet over.

Terwijl mannen gewoon zeggen,

heel makkelijk daarover praten.

Het is ook heel makkelijk afkappen, by the way,

als je erover wilt praten.

Dat er gewoon heel easy mee zijn en denken, ja, geld, weet je wel,

let, kijk, check even je bankrekening.

Nou, dat was voor mij ook wel,

nou, anyway, nu ga ik op dit onderwerp er veel in.

Want we gaan het deze week hebben over moederschap.

Maar over nog heel even terug over die,

sorry, maar ik had even een kleine epiphonie.

Toen je het had over,

mannen die willen snel afkappen, dat onderwerp geldt.

Maar mannen willen überhaupt snel afkappen.

Moet je maar eens even letten, dames en heren,

hoe vaak een man een vrouw onderbreekt.

Niet normaal.

Maar ook een man bepaalt gewoon,

dus een man zegt gewoon, we gaan het even over het geld hebben.

En dan zegt hij, ja, inderdaad, want in dit en dit,

en dan zegt hij, ja, maar ja, dat gaat natuurlijk niet over het geld.

Ik bedoel, het is gewoon,

mannen zijn gewoon natuurlijk, ja,

zo, ja,

gewoon als koningen lopen ze op de wereld nogmaals.

Dit is, en dan heb ik het echt even over straight white men,

maar nogmaals heel generaliserend.

Maar over het algemeen hebben ze toch iets meer

het gevoel, ondanks al hun demonen en onzekerheden,

ik mag hier zijn.
Ik ben hier gewoon welkom.
Ik ben gewoon welkom.
Ik zeg even iets over dit, ik zeg even iets over dat.
Kappen jij even af, ik leg het je even uit.
Mansplaining, nou, anyway.
Daar dacht ik van, daar kunnen we nog echt wel een mooie podcast aanweiden.
Dit was wel weer hard.
Je gaat even naar m'n knopje.
Is het echt aan het einde van de volgende aangeven?
Als je iets excessiefs gaat doen, wat dan?
Weet je, de eerste paar podcasts smeeek je aan mij
om die stem te doen, dan doe ik die stem op commando
en dan is het weer niet goed.
Nee, maar dit was een soort paal verhoeven, stem.
Dat is ander.
Niet waar.
Nou, lieve Paul.
Nou, anyway.
Dus moederschap.
Ik heb een lock waar ik het last van heb.
Jesus Christ.
Het is wel waar, maar het is ook wel een leuke lock.
We gaan het even hebben over moederschap.
Ik ga het even introduceren.
Doe maar.
Wij hebben natuurlijk een hele serie gemaakt.
Red Light, die eigenlijk, daar zitten allerlei thema's in,
maar het hoofd thema was eigenlijk best wel moederschap.
Er waren drie vrouwen die op allerlei verschillende manieren
te maken hadden met moederschap.
En wij hebben al zo vaak, zo vaak,
nee, maar wel vaker in interviews en gesprekken
aangeven dat een vrouw heel vaak wordt gedefinieerd
door het moederschap.
Dus of je nou kinderen hebt, geen kinderen hebt.
Of je nou wel werkt, juist helemaal niet werkt.
Het is altijd, wordt het gelinkt aan onze identiteit.
Wil je wel kinderen, wil je geen kinderen
voor ons gevoel meer dan bij mannen.
En nou, het leek ons leuk om daar een uitzending aan te wijden
van in hoeverre wij daar, ja, hoe wij dat allebei varen.
En wij hebben natuurlijk zelf een heel lange vriendschap gehad
waarin we allebei geen kinderen hadden,

want Kar heeft vrij laat in haar leven kind gekregen.
En toen opeens kreeg Kar wel een kind en ik niet.
En vragen mensen natuurlijk ook altijd van,
God, hoe is dat nou?
Hoe vinden jullie dat nou?
Ik heb natuurlijk onverhoop welke van documentaire gemaakt.
Ik ben namelijk documentaire maakster.
Noot.
Nee hoor, dat is allemaal niks van waar.
Het is hem ook allemaal niet in de koude kleren gaan zitten,
het is allemaal niet in de koude kleren gaan zitten.
Wat een tijd was dat.
Nou, ik zou oké, vrouw.
Maar hoe, ik zal even even in een noten op,
want de mensen thuis zijn al lang in slaap gevallen.
Ik had ooit een column.
Ik denk niet in slaap gevallen.
Ik denk dat ze super alert zijn door dat geluid van net.
Het is helemaal weer wakker juist.
Ik had een column ooit in een belgisch krant die heette De Morgen.
Daar schreef ik voor allerlei dingen in.
Nou, daar kunnen we ook nog wel een hele aflevering aan wijden,
maar dat gaan we nu niet doen.
Toen op een gegeven moment heb ik een column geschreven,
vroeger ze mij, hebben ze mij gevraagd,
kun je een column schrijven over het moederschap?
Ik denk dat ik 35 was of zo,
want het is moederdag en we vinden het belangrijk
om er aandacht aan te besteden.
Toen heb ik een column geschreven,
ik weet zelf niet eens meer precies wat erin stond,
maar blijkbaar riep dat zoveel op.
Het ging eigenlijk over dat ik zei, ik heb geen kinderen,
maar ik zou ze eigenlijk wel willen.
Het is niet dat ik een beslissing ooit heb genomen,
vandaar die term oké, vrouw, ongewenst kinderloos.
Het is niet dat ik ooit heb gezegd, ik wil geen kinderen.
Wij hebben ook gezamenlijke vriendinnen die dat wel,
die echt zeggen, ik wil geen kinderen.
Dat heb ik nooit gehad.
Dus eigenlijk zou ik wel kinderen winnen,
maar ik heb gewoon niet de juiste vriend gevonden, whatever.
En toen schreef ik dus over hoeveel scrutiny
of hoe je dat in Nederland zegt.

Ik daarover kreeg ze van, je kan er niet eens voor een kak te zorgen.
Op mijn verjaardag kreeg ik op een gegeven moment
ik weet niet of je nog kan heugen van een oude actrice,
twee goudvissen in een plastic zak,
en dat die oude actrice toen tegen mij zei,
ik ga eerst maar eens kijken of je hiervoor kan zorgen.
Dus dat soort dingen, zeg maar, daar ging die column over.
Je kan er niet eens voor een kak te zorgen.
Al die opmerkingen die ik kreeg, en ik vroeg me af,
kan ik ook een leven hebben wat waardevol is zonder kinderen.
Nou, anyway, daar kwam een soort van tsunami aan reacties op.
Heel mooi, maar ook echt van de meest gruwelijke,
veel football inside humor over dat er gewoon,
nou ja, ik kan het niet eens herhalen, maar de meest gruwelijke dingen.
Er moet gewoon iemand overheen, weet je wel, bla, bla, bla.
Anyway, toen had de wereld eraan door het idee
we gaan er een documentaire aan wijden, daar heb ik toen aan meegewerkt.
En dat heeft toen eigenlijk mijn leven, is dat gaan beheersen
van een heel groot deel van mijn leven,
dat ik een soort van de uithangbord werd van de kindeloosheid.
Heb ik het natuurlijk over mezelf afgeroepen door die column te schrijven
en dan ook nog die documentaire te omarmen,
maar in die end heb ik daar echt best wel spijt van gehad,
want dat heeft me echt, ik heb dat niet als prettig alleen maar ervaren.
Het idee was natuurlijk ik deel iets
en dat is dat ik heel veel troost mee biede,
maar dat heb je natuurlijk ook wel geboden voor een groot gedeelte,
maar ik denk dat je er zelf gewoon inderdaad
heel veel lasten hebt gehad uiteindelijk.
Ja, heel veel last.
En ook dat hele rare wat dus ontstaat,
als je geen kinderen hebt en je praat daarover in het publieke ruimte,
de reactie die mannen daarop hebben,
en het is voor me toe, er waren ook komieken die daarover,
daar moet een piemel in, werd er gewoon door een hele zaal gezongen.
Het werd echt gewoon een soort van nationaal thema voor mij gevoel,
want anybody else, nobody cares, maar in mijn belevingse wereld.
Dus het is wel heel interessant om te zien wat er gebeurt
als je als vrouw eigenlijk van de kutte wegloopt,
of je dat nou gewild doet of ongewild,
want je loopt niet in de pas met wat daarvan je verwacht wordt,
namelijk maken we maar gewoon een kind.
En wat dat dan vooral bij mannen opriep?
Fascinerend.

Fascinerend, want van vrouwen kreeg ik over het algemeen gewoon hele liefde volle en ook soms hele opgeluchtige reacties van uiteindelijk iemand die erover praat.

Maar het idee dat je vanaf je 25 zit, dan word je 26, en je doet een interview, dan gaat het gewoon altijd standaard daarover.

Ben je er al aan toe? Denk je er al over na?

Zetten we het er?

Daar wilde ik, dat wilde ik gewoon benoemen.

Benoemen, ja.

Ja, nou ja, dat was eigenlijk mijn best wel traumatische ervaring met hierover praten.

Dus Karisse en ik hebben ook best wel lang getwijfd

van hoe we het hierover hebben,

ook omdat het voor Karisse natuurlijk sowieso een privé aangelegenheid is,

maar voor mij ook, omdat we zijn allebei wel geschrokken

wat het op kan roepen.

En een film erover maken of een serie werkt eigenlijk prettiger, toch?

Ja, dan ga je een beetje via de band natuurlijk.

Ja, en dan kan je ook altijd zeggen, ja,

het is wel persoonlijk, maar het gaat over die karakters.

Maar ja, in deze podcast zijn we zo eerlijk

en we krijgen daar ook hele fijne reacties op.

Dus dan denk ik van ja, ik ga er gewoon wel wat over zeggen.

Waar je er heel nood?

Ja.

En het is natuurlijk ook, we zijn alweer wat jaren verder, hè, ondertussen.

Kijk, als je dit in twee jaar daarnaat gedaan,

dan was het heel raar geweest.

Ja, en ook, ik denk, ik ben nu 47,

dus dan ben je er op een gegeven moment,

kom je natuurlijk ook in die periode terecht dat je denkt,

nee, dat gaat echt niet meer gebeuren,

het is gewoon duidelijk,

dat is ook heel interessant om in Amerika te wonen.

Daar denken ze daar volledig anders over.

Ze zijn daar nog veel, ze gaan veel verder,

grenselozer, in de medische mogelijkheden die er zijn

om kinderen te krijgen.

Dus het is daar veel normaal om op je 50's te denken,

ik neem een surrogate met een eitje daarvan aan,

en dit en dat, daar ben ik helemaal niet van.

Dus voor mij is het heel duidelijk, van,

dat gaat niet meer gebeuren.

Maar ik moet wel zeggen dat ik daar wel even weer van schrok.

Ja, snap ik wel, ja.

Dat je denkt, hè?

Dat mensen daar eigenlijk nog steeds zo aan mij vragen van,
als je ze eenmaal beter lid kennen zijn,

veel beleefden er natuurlijk,

maar dan vragen ze wel van,

hey, ben je oké mee,

omdat ik daar een vraag over stel, weet je,

en dan zeggen, ja, en dan zeggen ze van,

nou, maar wil je het niet nog?

Ik zeg, nee, maar dat kan toch niet meer.

Maar zo, dat is daar helemaal niet.

Ik denk zo, ik kan toch gewoon.

Waarom willen ze zijn weg?

Ja, bizar, hè?

Ja.

Ook circus hier en zo,

dat is daar geaccepteerder dan bij ons, hoor.

Dat is voor, ik weet niet eens of dat hier mag.

Dat is mij niet.

Want toen ik mijn eieren ook wilde laten invloed,

heb ik daar uiteindelijk niet gedaan.

Toen was dat hier nog in het begin,

toen dat hier mondjesmaat aan het opstarten was,

toen ging ook heel veel mensen aan naar België,

omdat daar al veel meer mocht en mogelijk was.

Maar is dat dan, kun je dat linken aan,

dan bijvoorbeeld het hele verhaal van,

je moet hier smeken om een ruggeprik,

is dat een beetje datzelfde verhaal?

100%.

Wij hebben echt een hele, maar ook een mooie,

vind ik.

Wij zijn ook heel controversieel,

omdat we mensen sneller laten sterven,

mensen die ouder zijn.

We hebben eerder zo iets van,

ja, nou, moet je niet opgelapten worden.

Nee, helemaal live support,

helemaal, dat doen wij dus niet.

Daar zit ook iets heel moois aan, misschien,

maar ook natuurlijk iets heel raars,

heel controversieels.

Dus ook, ja, neem maar een paracetamolletje.
Weet je, dat is het idee.
Ga je bevallen, hier is een paracetamolletje.
Want wat vind jij daar dan van?
Dit hele gedoe met Beatrice Smulders,
lekker thuisbevallen, lekker heerlijk.
Ik ben niet op die manier bevallen,
dus ik kan daar niet echt over meepraten.
Wij zijn gewoon door m'n mond gekomen.
Het is gewoon heel gek.
Nee, maar jij bent ook onbefleete ontvangte.
Die zijde het gewoon.
Dit is die antroposofische vreus,
of lacht-ie daar in die kribben?
Hé, die kribben kind.
Ik heb niks gevoeld.
Nee, maar jij was het allemaal echt echt smoet.
Nee, dat ging ook helemaal niet smoet,
maar dat kwam er niet van een onderkant eruit.
Ordineer om te zeggen.
Dat kwam er niet van een onderkant eruit.
Daar weten jullie dat.
Nee, ik ben niet vaginaal bevallen.
Dat ik het zo zeg.
Pijn hoeft wat mij betreft niet meer.
Het heeft toch een fucking 2200.
Waar leven we?
Weet ik veel waar we leven.
In toekomst.
We zitten hier in ons eigen kokonnetje,
heerlijk in de smetstudio's.
Ik weet niet of het waar is.
Maar het idee dat dus uiteindelijk de medische wetenschap
helemaal door mannen altijd gedomineerd is geweest.
Dus ook alles wat we doen met vrouwen en bevallingen
eigenlijk altijd door mannen bepaald is.
Is natuurlijk ook iets heel raars.
Er komt nu een serie uit.
Daar komt dus mijn tip van de week.
Die heet Dead Ringers met Rachel Wise.
Ik heb die pilot gezien die is ongelooflijk
en die gaat helemaal hierover.
Die gaat echt over vrouwen en kinderen.
Ze speelt een tweeling.

Ze zijn allebei gynecoloog.
En het gaat er dus helemaal over
dat vrouwen eigenlijk gewoon in een dormannig bedacht
en gemaakt systeem die kinderen maar ter wereld moeten brengen.
Daar weten wij allebei te weinig
vanaf een beetje zin over te zeggen.
Maar en dus op zich vond ik dat idee
dat Beatrice Smulders daar een enorme verandering in heeft
teweegebrachte gezegd.
Vrouwen moeten zelf bepalen en kunnen thuis bevallen.
Ik vind die gedachte inderdaad heel mooi.
Wat jij ook zegt.
Binding, hechting, bla bla bla, die pijn ervaar.
Daardoor hecht je je.
Dat is natuurlijk allemaal heus wel waar.
Alleen in Nederland is er gewoon bewezen
dat er gewoon veel meer sterfte is onder baby's
omdat iedereen maar thuis loopt te bevallen.
Dus ik kom natuurlijk helemaal uit dat geloof.
Bij mijn moeder ging dat ook allemaal die draad erover was
of dat het allerleukste was wat ze ooit had meegemaakt.
Dus dat is denk ik ook wel waar in haar geval.
Maar dat is natuurlijk wel uniek, snap je.
En er zijn zoveel mensen die wel meer complicaties hebben.
En ik heb bij mijn zus ook echt wel gezien.
Ik heb hele mooie dingen ervaren.
Maar ook wel echt dat het belangrijk was
dat het wel een ziekenhuis was.
En dat dat ook heel veilig is en fijn.
Dus dat hele die soort van gestapo die er nu soms is
met de vrouwen, ik zal geen namen noemen
maar het ligt op een puntje van me toe.
Maar die allerlei Instagram-accounts hebben
en beweren dat je de hele dag in natuurlijke gebladen
de draag zakken met je kind.
Denk ik van houd toch op.
Laat iedereen gewoon met rust.
Want wat het uiteindelijk ook geheurd is
wat anti-feminisme van moeders moeten
in een soort mega symbiose met dat kind.
Ja, dan denk ik dat is ook weer een druk
op een moeder om niet te kunnen werken,
om niet de eigen ding te kunnen doen,
om zichzelf niet te voelen.

Maar ik mag als kinderloos vrouw daar eigenlijk niet over praten.
En de hele Sander Schimmelpenning van in Nederland
willen alle vrouwen alleen maar part-time werken.
Er zit ook iets heel moois aan, snap je?
Want je denkt ook, ik heb een moeder gehad bijvoorbeeld zelf
die heel veel thuis was.
Dat is natuurlijk wel heel leuk.
Dus wat dat betreft snap ik het allemaal wel.
Maar ik wil maar zeggen, ik denk dat er op vrouwen
hoe dan ook gewoon een hele grote extra druk zit.
Om wel kinderen te maken als ze ze niet hebben
of om minder te werken als ze wel kinderen hebben
want je moet meer bij je kinderen zijn
of om wel te gaan werken als ze niet werken
en kinderen hebben, het is zo fascinerend.
Het is toch nooit goed?
Het is nooit goed, nee.
En dat vind ik wel, ja, dat is nog steeds wel
want dat is vrij achterlijk.
Hoe wij zullen, voor maar weer hand in eigen boezem te steken,
daar ook over denken en mee omgaan,
dat we ook vaak toch te veel druk op onszelf
ook leggen daarin.
En dan moet je ook wel eens aanhoud
dat voorbeeld over
die vriendin van jou, die
op het schoolplein dan.
Ja, ze zijn heel succesvol acteurskoppel
zijn allebei hartstikke succesvol
en het doet het heel erg goed.
En als zij op het schoolplein komt
dan zeggen die moeders altijd van
oh, je bent wel veel aan het werken tegen haar.
Maar als zij op het schoolplein komt, zeggen ze dat nooit.
Ze zeggen van oh, leuk, ik zeg een nieuwe film.
Ja, maar dat is,
het is natuurlijk, daar moeten we toch
ons bewust van worden.
We denken ergens allemaal zo.
Wij denken ook zo.
Ik zag gewoon een hele leuke man lopen
met een zonnebril en een kinderwagen
en een kindje erin. Toen ging mijn eerste rachters
oh, wat leuk, hij heeft een papa dag.

Ik dacht oh, wat leuk.
Kijk eens, een man die heel gezellig
met zijn kind om, weet ik veel hoe laat
het was, 1 uur smiddags rondloopt.
Die zou wel een papa dag hebben.
Sympathiek. Ja, precies.
Het is toch erg.
Dat betreft zijn ze natuurlijk
in Scandinavië veel verder.
Is dat zo? Ja.
Mannen krijgen veel langer
zwangerschapsverloof.
Het is daar veel normaler
dat het veel meer 50-50 is
of zelfs de andere kant op.
Qua werkverdeling ook.
Ja, en dat is natuurlijk, dat is in Nederland.
Daar zegt Sanne Schimmelpenning,
ik vind het heel interessant.
Bingenover heeft daar ook echt een briljante column
over kinderloosheid geschreven.
Wij denken allemaal dat we in een heel progressief land leven.
Dit is natuurlijk een beetje een oude riddeltje
dat we inmiddels allemaal wel kennen, maar
en het tegendeel is waar.
Eigenlijk hebben wij enorm veel onderdrukt
sexisme, racisme, enzovoort
uitsluiting van van alles.
En ook hij zegt, als je dus geen kinder,
ook als man hier, ben je toch een beetje van,
wat? En dat heb ik wel heel erg gevaar
in Amerika, dat dat nooit in mijn straat
alleen al heb ik misschien al een uur herhaal,
maar we wonen allerlei vrouwen van
70, 80 die hun leven alleen hebben
gespendeerd, want we zijn van de oude
dichteres. Dan snap je, dat is daar veel
geaccepteerd om een afwijkend leven
te leiden. En in Nederland is het toch
nog heel erg loop in de pas, en anders
lopen we maar gewoon niet mee.
Dat is toch zo. Ja, we gaan gewoon die kant
erop en daar is het te doen
en jij gaat gewoon niet mee.

Oh,
er is u een instorting. Ambulance!
Glaasje water!
Ben je daar nou mee eens of niet?
Ja, maar ik kom niet langs
het accent.
Dus je hoorde eigenlijk helemaal niet wat ik zei.
Ik schenk er nog een kopje thee in, niet dat
je denkt dat we die staat te klossen.
Er zit natuurlijk geen thee in, hè.
Er zit geen thee in.
Nee, ik ben het helemaal met je eens.
Ik weet niet wat je zei, maar ik ben
dan met je eens. In de paslopen.
Ja, dat we eigenlijk,
dus iedereen denkt,
Nederland, het land van de vrijheid,
en vooruitstrevendheid, en de coffee shops,
en de homobeweging, en het mooie drugsbeleid.
Maar
we zijn ook, denk ik,
allemaal in dat narratief van de jaren 70 blijven hangen
alsof dat nog steeds zo is,
ondertussen heeft de hele wereld ons ingehaald.
Helemaal waar. Op heel veel gebieden.
En er zit natuurlijk ook iets vets in
dat vrouwen hier zeggen, ja Dag, ik hoef me geen topfrouw
te worden, ik ga gewoon, ik wil wel voor mijn kinderen
zorg, godzijdank, denkenvrouw, en ik ga
part-time werken. Er zit ook autonomie in,
maar er zit inderdaad ook iets in, van
als je dat niet doet, er is hier ook
een enorme moeder, ja hoe noem je dat,
dictatuur, vind ik. Weet je van,
als je dus besluit om wel carrière te maken,
dan word je daar ook op afgerekend, en als je besluit
om geen carrière te maken, er is gewoon
ook heel veel oordeel in dit land.
Wat mij natuurlijk erg fascineert
is dat,
want ik weet niet hoe het voelt, ik kan me natuurlijk
in in leven, want ik kan me natuurlijk in alles
in leven.
Nee, maar helemaal niet, maar

wat mensen tegen mij zeggen,
waardoor ik altijd dacht,
dat is nou echt wel een reden om het te doen,
wat is mij dus niet gegeven geweest,
of ik heb het niet hard genoeg geprobeerd,
god knows why,
maar eerst dat het een vorm is van liefde
die je nooit met iets anders kan voelen.
Dus je kan het niet voelen met je moeder, je kan
het niet voelen met je vader, je kan het niet voelen
met een beste vriend, je kan het niet voelen met
een minnaar, je kan het niet voelen met je geliefde,
je voelt dat de uniciteit van
die vorm van liefde,
het moederliefde of vaderliefde, whatever.
Nee, dat voel ik echt wel,
dat kun je ook eigenlijk niet uitleggen.
Dus inderdaad,
daarin
kun je je
ja,
dat kan ik jou ook eigenlijk echt niet uitleggen,
want dat moet je zo ervaren.
En dat kan ook heel eenzaam voelen,
omdat als je dat niet,
je kan je je dan misschien wel voor te stellen,
maar toch is dat gevoel anders dan
ik weet niet of ik er echt
een idee over had trouwens, voor dat ik
een kind kreeg, moet je eerlijk zeggen.
Ik dacht wel, ik wil het gewoon meemaken.
Ik heb natuurlijk totaal geen spijt van moederschap,
het is mooi dat het nooit overkomt,
maar ik denk tegenwoordig,
waar de fuck heb ik hem opgezet,
in deze wereld.
Ik heb me daar echt te weinig,
ik heb te weinig te bij stil gestaan,
en daar denk je waarschijnlijk niet over na,
op moment Suprem.
Maar
nu kan ik daar heel erg angst van hebben,
dat ik denk, oh wat moet die allemaal nog meemaken.
Ik heb wel altijd vroeger gedacht,

ik ga het niet zo doen als mijn moeder,
ik wil wachten of ik ouder ben,
ik wil niet te jong zijn,
ik wil er echt heel erg klaar voor zijn.
Maar dat ben je geloof ik nooit.
Toen is het ik gevoel, maar daar voelde dat niet zo.
Nee, maar niemand denk ik.
Iedereen doet me wat.
Denk je ook niet dat,
dat bijna voor iedereen geldt,
zeg maar, niet dit specifieke
systeem, maar wel dat de meeste mensen
een idee hebben van hoe ze gaan zijn als ouder,
en dat zo'n draad kinder is,
en je gewoon moet overleven.
Want het is natuurlijk nog steeds een mega taboe,
hoe heftig het is om een kind te hebben.
Zeker als je zelf nog een aantal dingen
niet hebt opgelost, denk ik,
dat dat
heel
heel confonteerend,
enorm is spiegel.
Maar denk je niet dat niemand ooit alles heeft opgelost,
dus dat iedereen die een kind krijgt,
ook al heb je 60 jaar therapie gehad,
dat je toch gewoon heel erg gegrepen wordt,
omdat wat je zegt, ik kan het me ook niet voorstellen,
er staat opeens een minimie van jou,
of whatever, je kijkt je aan,
ja, natuurlijk wordt dan alles getriggerd.
Ik denk het idee dat je je daarop zou kunnen voorbereiden
of dat andere mens,
ik denk dat dat ook heel belangrijk is,
dat dat benoemd wordt,
dat dat gewoon helemaal niet kan bijna.
Dat het zo
onconsuming is.
Nee, maar ik denk wel dat je,
als je een aantal dingen hebt aangekeken,
al grote thema's in je leven,
als je daar helemaal nog niks mee hebt gedaan,
je wordt je terecht.
Ik denk wel dat je

het een en ander aan voorbereiding kan doen,
zodat je misschien niet zo overweldigd
wordt door je eigen emoties in ieder geval.
Maar je voorbereiders
erop kan eigenlijk niet, denk ik.
Nee, dat denk ik ook niet.
Ik denk dat je het gewoon niet kan bevatten.
Maar ik vind ook echt dat daar nog wel
een heel groot stuk verbetering in ligt
voor de maatschappij, zeg maar.
Ik heb nog steeds het idee en nogmaals,
ik ben echt een buitenstaander, dus ik mag er ook niet
over heel erg
op een heel klein, op een vlakke plaatsvinden.
Als je bijvoorbeeld geen kinderen hebt,
zoals wij, ook heel lang samen hadden
en je vraagt aan vrouwen van,
Goh, is dat nou?
Dan krijg je toch vaak een heel soort van
perfect verhaal te horen.
Dat is ongelooflijk, en dat geloof ik ook,
dat zal ook allemaal waar zijn.
Maar de andere kant ervan, dat het moeilijk is,
wat jij nu net al even in drie penstreken
benoemt, dat is toch nog steeds iets
waar niet zo vaak over gesproken wordt,
dat is gek. Nee, dat denk ik ook niet.
Ik denk nog steeds, inderdaad,
dat het toch iets heiligs is,
het hebben van een kind
en hoe je er in staat.
Ik weet ook nog wel dat we,
het waren toch echt heel lang oude
vrijsters, en ik was natuurlijk ook
een verader uiteindelijk, toen ik ineens
vanger werd, om ook echt heel moeilijk
om te zeggen.
En dat wij ons zo
buitengesloten voelden
maar ook zo geëreteerd waren,
waar ook vaak over, waar gaat het over?
Dat is gelul over die kinderen.
En als je aan de andere
kant staat,

snap je het dan voor het eerst, dat je denkt,
nu snap ik dat iedereen filmpjes laat zien
en foto's en die behoefte om over te praten
en die trots. Ik snap het wel meer,
ik kan het nog steeds irritant vinden
of te lang de radig, of ik denk,
nou ja, dan is het wel.
Maar het gaat meer, nee, maar ook voor mezelf,
ik denk, het is
van het niet weten.
En toch
een soort van confirmation zoeken
bij andere mensen, van ben ik gek hierin
of hoe doen jullie dat dan?
Ik denk dat het ook een beetje daar
uit voortkomt.
Maar denk je dat het dan ook, dat mensen
eigenlijk niet durven te zeggen tegen elkaar,
tegen maar ouders onderling van, hey, ik weet het niet,
of is dat wel iets, als je eenmaal
een kind hebt, dat er wel een soort secret society
is, dat je elkaar kan bellen en kan vragen,
ik heb geen idee, mijn kind wil nu
dit of dat, of opeens doet hij dit, of
ligt er ook een beetje aan
met wie je omgaat, denk ik, want daar
kan je je ook best wel eenzaam in voelen.
Ik heb ook moeders op school dat ik denk,
die hebben dat allemaal heel goed voor elkaar
en ik weet het echt niet, of ik doe maar wat,
of ik
ja, maar goed, dan zie je ook
als ik je een andere moeder die iets vergeet
of een rennend zo'n school binnenkomt,
helemaal besweet en in de tripenie kan vallen.
Dus
het is ook wel, daarom
het is wel fijn om af en toe wel over te hebben natuurlijk.
Ja, dat lijkt mij ook. Ik vind
het altijd heel verfrissen, want ik heb zeg maar
mijn zussen maar met jou ook, en dat hebben natuurlijk
veel vrouwen met mij, omdat ze denken,
al met haar kan ik wel overpraten, want ik
ben natuurlijk in die zin ook een ongevaarlijke

gesprekspartner, omdat ik er niet,
ik weet er ook niks van, dus ik kan er ook
geen oordeel van hebben, dus sommige vrouwen
zien mij echt als een soort van wegenwachtpaal,
wat ik heel leuk vind, om juist ALL die dingen
die ze met niemand durven te bespreken, dan naar mij te vertellen.
Ja, maar ik voel het soms dit of dat of zo,
en dat is voor mij dan ook weer heel prettig,
zoals ik probeer juist heel erg te vertellen
wat is de andere kant van mijn leven, weet je,
want iedereen denkt, jij bent altijd vrij, je kan
het wel eens zien en net als je morgen naar
Zuid-Amerika wilt verhuizen, dan kan je dat gewoon doen.
Je kan zeggen, ik ben dood-eenzaam, ik heb
helemaal geen, ik heb wel een doel in mijn werk,
maar grote vragen is natuurlijk,
kun je leven zonder de essentie
van het leven te ervaren, namelijk
het hebben van een kind.
Ik weet dat nu, denk ik al heel veel mensen die naar zitten
luisteren, natuurlijk kan dat wel, natuurlijk,
maar als je er echt over naar bent, is dat wel,
want ik geloof heel erg, het leven
is een soort van ingedeeld in fase
en natuurlijk in iedereen's leven gebeuren
onverwachte dingen, maar je gaat
met een kind en dan word je een puber
en dan gebeurt het dat, en dan gebeurt het dat,
dat is zo ongeveer vagelijk een systeem
en daar hoort ouderwoord,
het ouderschap, hoort daarbij,
en vanuit het ouderschap ga je eigenlijk richting de dood,
om het even heel krut te zeggen, toch, want dan
heb jij zelf iets voortgebracht
en nu bestaat jij om die genen
zo goed mogelijk te laten leven,
het gaat niet meer over jou
en dat loslaten van je ego,
het loslaten bijna letterlijk van jezelf
om te gaan zorgen, is natuurlijk een hele mooie
weg ook, maar ook een hele handige weg
richting gewoon het hele stoppen van alles
en dus de vraag is, als je dat
niet hebt, hoe

krijg je dat gevoel dan, hoe kom je dan
bij die egoloosheid, dat geven,
want al die, ik heb ook gevoel
en zoals allemaal vrienden van huis opeens,
naar allerlei buitenwijken en allerlei bossen
maar ik voel dat ook, ik wil ook naar
een boss verhuizen, alleen ja, ik ga niet
in mijn eentje in een varkend bos zitten.
Dus de vraag is wel,
kun je leven, kun je een net zo waardevol
en prettig leven
hebben zonder kinderen te nemen
en is het dan net zo, ja, kan je dan
ook nog door die fase lopen, zeg maar?
Ja, Jeetje, dat vind ik dan ook wel
heel moeilijk om me antwoord
op te geven natuurlijk, dat weet ik ook niet,
inderdaad, dat is echt een goede vraag.
Ja, want jij kan het ook nooit meer voelen, hoe
nu jou leeft het te hebben zonder kinderen?
Nee, en ik kan,
en we hebben het hier heel vaak over natuurlijk,
het is natuurlijk een soort in en yang,
ik heb toch behoefte ook aan dat andere
om het in evenwicht te houden,
want bij mij is de schaal helemaal
naar de andere kant geflipt,
dus ik moet heel erg wennen aan dat die
andere kant daar even
niet is of anders is of
en soms denk ik ook, zou ik ook wel lekker zijn
als je inderdaad zegt, zoals een soort van
blokjes kunt verdelen, oké, dit is nu
een soort blok, en dat is het dan
gewoon ook, alleen kan dat
Nou ja, het afschuurlijke aan mens zijn,
het spel wat hier op aarde gewoon is
is dat we altijd iets anders willen dan we hebben
en ik zou ook het liefst heen en weer springen,
ik zou het liefst bijvoorbeeld kunnen springen
in het moederschap, ja dat kan dus niet, maar
ik zou kunnen voelen hoe dat is, en dan weer
vrij zijn, en dan weer het moederschap,
maar de opdracht is natuurlijk

om te groeien met een riemen die we toepedeeld
krijgen en die te accepteren,
en alles is duao,
dus want, maar ik denk wel,
ik zeg natuurlijk ook heel vaak tegen
mensen met kinderen, en ook tegen jou,
dat, het lijkt mij
kijk, ik heb nog steeds een bewijstrang
in werken, jij volgens mij ook, hoe
hever zich dat uit, of een bewijstrang in de wereld
wat het ook is, weet je, want ik kan me ook voorstellen
dat ik op een dag denk ik ga een bar openen
en dat ik daar net zoveel plezier uit haal
aan het maken van een film, maar dat ik het leuk
vind om in de wereld dingen te creëren,
maar ik denk wel
zelf, dat het wel
heel handig is, zeg maar even,
nagezegd, om in, zeg maar
van je 45ste tot je dood
een leven
te hebben voor het gebracht, ik denk dat dat
gewoon goed past bij die leefzijd
ja, want
dat is natuurlijk ook de natuurlijke loop
het is natuurlijk niet voor niks dat je
dat als een soort van
een glitch ervaart, ja, een glitch
dat is het goed gezegd, ja
terwijl er natuurlijk, nogmaals, wel mensen zijn
die het heel bewust doen, die zeggen, nee, maar dat wil ik niet
ik wil, ik heb daar geen behoefte aan
om wat verrenen er dan ook
om vanwege de wereld, maar ook vanwege
dat ze het niet voelen, want ik weet
nog wel, maar dat kan jij beter zeggen
maar dat op een gegeven moment
was het voor jou echt duidelijk
wat je zegt rond je 35ste van ik wil een kind
ik denk niet dat ik dat toen had, toch, ofwel
nee, dat had dat, nee
meisje had het niet zo, volgens mij was het
als het gebeurt
of zo, dan had je er denk ik

misschien wel voor gekozen, maar
ik voelde het ook heel
fysiek
bij mij was het heel natuurlijk
dat het gewoon moest gebeuren
het was onontkombaar, bijna
en dat geldt voor bijna allemaal mijn vriendinnen
die je dat hadden, echt heftig
dat noem je dan hormonaal of hormonaal is, weet ik niet
maar een primaire drang
ik denk dat ik dat gewoon proonggeluk
nooit heb gehad
ik heb wel momenten gehad, dat ik echt dacht
ook al toen ik 20 was, ik wil een kind van jou
weet je wel, naar een
soort van romantiek
ik wil het met jou, nu een kind
ik wil het echt, en ik wil het nu
maar het gebeurt er gewoon nooit
en dan dacht ik, oké, nou ja
oh, shit, we zijn al weer een jaar verder
hoe bewust ik me er ook van was, omdat ik al die
fucking columns greef, kon ik het ook niet
maar ik heb het, ik heb het wel
want wij praten toen ook, toen wij als
oude vrijsters samen door Amsterdam liepen
praten wij ook heel veel over wat als
verspijd krijgen, weet je niet meer
want toen was er van, ja, ook nog wel een observant
dat gaat er dan niet gebeuren, maar daar waren
wij altijd heel erg nieuwsgierig naar
waren de vrouwen die spijt hadden, weet je niet meer
dat waren we mee bezig, van
wat gebeurt er dan, als je op een dag wakker wordt
en je denkt, oh shit, het is te laat
ja
dat is natuurlijk een nachtmerrie
en daar gaan we weer, dat is toch
het nare lot van een vrouw, met die rare klok
ja, het is zo, maar hoe vaak wij dan
niet hebben geroepen, hoe fucking
onheerlijk het toch is
ik zag laatste internetstudie
een foto van een van de schilder

Klas Horst, Peter Klaas, hoe heel veel
die man heet, het was in de jaren 90
een bekende schilder, daar heb ik natuurlijk
belijkbaar weer voor geposteed in een vlag
van verstandsverbijstering, en daar mocht
ik op dat schilder rijden, dat is een heel groot
doek, mocht ik iets schrijven
toen heb ik daar opgeschreven, ik wou dat ik
een man was, en ik denk dat ik toen letterlijk
23 was, en dat ging alleen maar over dit idee
ik altijd wist van, ik wil gewoon
een man zijn, met een vrouw
en dan maak ik haar zwanger
gewoon werken, maar ook heel erg voor
het kind zijn, en het mooi in balans
brengen, maar toch voel je instinctief
dat hoe ge-emmelspeertje ook bent
hoe zeer ik ook dat feministen
was grootgebracht, dat het zo
een groot deel van mijn creatieve tijd
ook weg zou gaan rukken, en ik dacht
als ik een man ben, ik had zo veel voorbeelden
om me heen van hele creatieve mannen
die ook vader waren, maar daar
ik vind het een ja, niet zoveel last van
gewoon lekker de wereld te blijven gaan
maar ik denk ook wel, misschien is het
ook wel een punt, als je het hebt over
mensen die in een creatief vak zitten
dus eigenlijk hun werk nodig hebben
echt om te overleven, dus dat is
echt een resonanter
is, dus dat
moet te creëren omdat je anders dood gaat
zeg maar, dat als die mensen
een kind krijgen
ik vraag me af of dat een verschil is
met iemand die dat niet heeft, die
niet zo de, waar het werk
in die zin niet de identiteit is
is dat wat ik bedoel? Zeker, maar denk je
dat het moeilijker eigenlijk is
maar moeilijker, ja, in ieder geval een
grotere overgang, en dat je

iets moet opgeven of inleveren
ja, waar je
heel veel van je
identiteit uit haalt
en als dat ineens ook niet meer is
dan
ik denk dat dat misschien voor artiesten
artiesten, ik bedoel me niet te me zelf
zielig te maken, maar dat dat wel
een grote overgang is, ja
ik denk het ook, en ik denk dat dat komt
en wij weten helemaal niet waar we over praten
dus als je het liefst niet beledig als je denkt
waar heb je het over, of laat het ons weten
bijvoorbeeld als je voor je hebt een baan
waar je elke dag naar een kantoor moet
dat is gewoon een vast contract
je krijgt je zwangerschapsverlof, dan ga je dat
doen, dat maakt het ook niet
heel makkelijk, maar en dan ga je weer terug
naar die baan, dus die strek je er weer
in terug, bij ons werk is natuurlijk
altijd een projectbaas, het moet ook
een beetje uit jezelf komen
dat je weer gaat, dat je denkt
ol-consuming, dan ben je gewoon weg
het is niet dat je dan nog zavonds dit kan
of ik al zeg, nou dan ga ik vier dagen per week
werken, of ik doe drie dagen per week, dat kan niet
het is een oornatting, ja, oornatting
dus dan is het ook logischer dat je carrière
even moet wijken, en dat is
op zich ook niet
niet heel erg, maar ja, ik denk wel
ik denk wel dat je daar echt gelijk in hebt
maar goed, we praten heel erg vanuit onszelf
nu, ik denk dat alle vrouwen hier
hoe dan ook enorme effecten
met die balans en het schuldgevoel
als ze gaan werken, dat afschuwelijke
schuldgevoel, en ik ben daar
ook heel dankbaar voor, voor mijn vrijheid
ik probeer daar ook heel erg dankbaar
voor te zijn, alleen die vrijheid

nu kan je nooit zo voelen, als
als je niet aan deze kant hebt gezeten
nooit, je kan er helemaal niet van genieten, want je ziet het
alleen maar als een einde loopt brei van vrijheid
waar helemaal geen einde aan komt, dus die vrijheid
wordt dan eenzaamheid, en ik kan
natuurlijk wel denken, ja ik zou bijvoorbeeld nooit
dat script wat ik nu heb geschreven, dat had ik hier
nooit kunnen schrijven, want ik heb hier al te veel
afleiding van vriendschappen en leukheid
maar ook als ik een kind had gehad
ik had niet geweten hoe ik dat had moeten doen
niet dat het niet kan, maar ik had dat moeilijk gevonden
dus ik besef me dat allemaal heel erg
alleen tegelijkertijd denk je ook
we gaan allemaal dood, waarom zou ik nog niet
die ene, meest essentiële
optie van het spel, het leven
waarom heb ik die nou niet
zo van als het spel allemaal opties heeft
nou omdat het dus geen opties heeft
dat het dus niet te controleren is
je hebt geen controle over, het is niet
zo verdeeld, nee en je kan natuurlijk
ook weer denken, als je het echt had gewild
dan had je het wel gehad, snap je, want je kan
natuurlijk wel heel veel doen tegenwoordig
ook als je alleen bent, het is niet zo
dat je per se, het is niet zo dat je
op een bank je hoeft te gaan zitten wachten
tot het gebeurt, maar
ja, ja,
maar het leven is natuurlijk niet eens een super mysterieus
en we denken dat we de controle
over hebben, nu gaan we even
vakje spiritualiteit in, maar wat jij
ook heel vaak zegt al in heel veel van deze
vrienden, we hebben veel minder controle dan we denken
natuurlijk, erover, uiteindelijk, we kunnen wel denken
ja, het is allemaal maakbaar, ik kan gewoon naar
sperma bank gaan of ik kan gewoon dit of dat
en dat kan ook allemaal, maar dan nog moet
het wel ergens in je zitten, dat je dat gaat
doen, dat je tot actie over gaat

en dat heb ik niet gedaan, dus blijkbaar
spiritueel gezien, ja, waarom heb ik geen kind
waarom heb ik geen kind, ja, omdat je geen kind
dat dat gewoon niet jouw realiteit is
en andersom, waarom heb jij wel
een kind, ja, omdat dat jouw pad is
ja, zo simpel is het ook maar weer
ik zou het graag willen afronden en even door
we gaan naar de volgende onderwerp
onze partner Paramount Network
wat gaan we deze week bespreken, Charisse van Houten
mooie overgang, jezus
we gaan een lage summer ride
hoe laat, hoe laat
toen laat je dit niet te zien
gestwayfd
het gestwaven, ik heb die film ooit gezien
dat is met Tom Cruise toch? ja, volgens mij wel
Het is in ieder geval... Het is echt helemaal geen slechte film, dat weet ik wel zeker.
Ik heb er echt van genoten, maar ik moet eerlijk zeggen...
En met het feit dat wij onze herseninhouden van beide kanten niet hiel is...
En het geheugen al helemaal niet functioneert, kan ik je er helaas niet heel veel over vertellen.
Maar ik weet wel dat... Ik vind hem sowieso... Ik zit in een megaton cruise-obsessie, dat weet je.
Ik zit al die films opnieuw te kijken, dus deze kan er ook nog wel bij.
En ik weet wel dat het gewoon een hele meeslepende film is met heel veel actie.
Epic.
Ja, maar eigenlijk doet hij bijna nooit iets, behalve misschien The Mummy of zoiets...
Maar eigenlijk doet hij bijna nooit iets, wat slecht...
Hij daarin is hij wel echt wel uniek.
Die keuzes die hij allemaal maakt, die dingen die hij allemaal produceert...
Uiteindelijk bijna niks is slecht wat hij doet. Echt niet hoor.
Kunnen wij nog een puntje aanzuigen?
Want ik kan nog wel een lijtschopnummer van dingen die ik heb gedaan...
Waar we het lieverde daglicht niet te verdragen.
Maar wanneer gaan we deze film kunnen zien?
Zeven zien.
Wat dacht je van vrijdag 21 april, half negen?
Vrijdag 21 april, half negen.
Ziek je daar?
Ziek je daar.
En in de shownoods kun je vinden waar je per maand network dan weer kan vinden.
Snap je los van waar je ons podcast kan vinden?
Ik vind, mensen moeten ons dus wel volgen, dat ga ik nog één keer zeggen.
Ja, iemand kwam laatst naar me toe en die zei dat het daar gelukt was.

Zo lief, ik vind echt de reacties die we krijgen,
tenminste wij allebei, op onze DM's, maar ook...
Het is zo hard verwarmend en dat geeft ons ook een reden om door te gaan,
want soms is het best wel moeilijk te combineren met onze levens en de afstand.
Maar eigenlijk, het feit dat we het gevoel hebben dat er in ieder geval een paar mensen luisteren die
dit leuk vinden,
dat slaapt ons op doorheen en geeft ons ook weer moed om door te gaan.
Heb jij nog een huishoudelijke tip?
Wat denk je zelf?
Nou, ik denk het niet.
Ik ook niet, ik heb echt geen zak te zeggen over niks.
Nou, even nadenken, wacht even, ik kom vast wel op iets.
Kijk, ik heb een rond.
Ik heb laatst eens gerecycled, het oude plastic fles,
heb ik een giet ervan gemaakt.
Nou, echt?
Mijn graadjes zitten erin in het dorpje.
Ik gebruik trouwens jouw tip over dat wachtwoord, die probeer ik steeds te gebruiken, maar dat doe
ik helemaal verkeerd.
Dus dan doe ik het woord Halina met allemaal letters ervoor en dan denk ik, volgens mij klopt hier
iets niet.
Maar dan moet ik even naar kijken naar de show notes van aflevering.
Kijk, ik heb van jou de show notes.
Ik ben helemaal klaar met deze aflevering, een zware onderwerp.
Het mag als het wat minder.
Ja, jij kan het minder.
Ik wilde gewoon lekker over de Efteling praten, weet je, ik had al trollen.
Ik wilde graag over geld hebben.
Maar jij hebt daar niks over te zeggen.
Ja.
Geld.
Da money.
Da money.
We gaan de volgende week uitgebreid hebben over...
Leuke aflevering.
Ja, volgens mij moet ik wel gewoon het hebben over dingen die er gewoon ter plaatse in ons
opkomen.
Oké.
Gewoon over alles en dikst.
Ja, ik ouder van je weet het.
Ik heb alles op intuïtie en op associatie.
Volgende week is er een vrij associatieve...
De Vrijblok.
Vrijblok in de ruimte.

Iedereen gaat het maar gewoon doen waar hij zin in heeft.

Oké, als jullie nog dingen tegen ons willen zeggen, dan moet je dat...

Ik wil heel snel zijn.

We zijn nou wel klaar mee.

Oké, tot volgende keer.

Dag, tot ziens.